

MİLLİ MÜCADELEDE SINIF ÇELİŞKİ VE İLİŞKİLERİ

24 Mayıs 2021

Yıldırım Koç

Türkiye günümüzde emperyalizme karşı büyük bir mücadele vermek zorunda. Bu mücadelede en geniş birlikteliğin sağlanması, bağımsız ve demokratik bir Türkiye için hayati önemde. Bu süreçte ele alınması gereken konu, emperyalizme karşı mücadelede birlikte davranması gereken toplumsal sınıflar arasındaki ilişkilerin ne durumda olduğu ve nasıl olması gerektiğidir. Bu soruya verilecek yanıt, emperyalizme karşı mücadelenin başarısını da doğrudan etkileyecektir.

Toplumsal sınıflar arasında çıkar farklılıkları ve çelişkileri daima vardır. Önemli olan, bu farklılık ve çelişkilerin bölünmeye yol açıp açmadığıdır.

Çıkar farklılıkları ve çelişkileri, emperyalizme karşı mücadeleye zarar vermekte midir?

Eğer iktidarda “tutarlı bir anti-emperyalist, emekten yana, halkçı ve devletçi” siyasal güç varsa durum farklıdır; iktidarda anti-emperyalizmi gidip gelen, sermayedar sınıftan yana sistemli bir biçimde tavır koyan, insanlığın çağdaş ve evrensel değerlerini hiç sayan bir güç varsa durum farklıdır.

Eğer ekonomiye halkçı bir devlet hakimse durum farklıdır; ekonomiye ulusötesi şirketlerle ve ulusötesi mafyayla yakın ilişki içinde olan bir sermayedar sınıf hakimse durum farklıdır.

Eğer iktidarda “tutarlı bir anti-emperyalist, emekten yana, halkçı ve devletçi” siyasal güç varsa ve ülke ekonomisine halkçı bir devlet hakimse, emperyalizme karşı mücadelede, ülke nüfusunun ve üretken gücünün çok büyük bölümünü oluşturan işçi sınıfından her türlü fedakarlığı isteyebilirsiniz. Çeşitli ülkelerde geçmişte bu yapıldı. Böyle bir durumda, işçi sınıfı, bugün gösterdiği fedakarlığın onun ve vatanın/milletin çıkarları için olduğundan emindir. Daha güzel bir yarın için, bugün gereken özveriyi gösterir. Emperyalizme karşı verilen mücadele sonucunda Türkiye’nin daha eşitlikçi, daha özgürlükçü, daha müreffeh, daha insanca bir ülke olacağına emin olur. İktidarda tüm emekçi sınıf ve tabakaların ve özellikle de milletimizin çok büyük bölümünü oluşturan işçi sınıfının çıkarlarını, ülke çıkarlarıyla birlikte önde tutan bir siyasal güç varsa, işçi sınıfından fedakarlığı kolayca sağlayabilirsiniz.

Eğer iktidarda anti-emperyalizmi gidip gelen, sermayedar sınıftan yana sistemli bir biçimde tavır koyan, insanlığın çağdaş ve evrensel değerlerine zarar veren bir siyasal güç varsa ve ekonomiye, ulusötesi şirketlerle yakın ilişki içinde olan bir sermayedar sınıf hakimse, işçi sınıfından fedakarlık isteyemezsiniz. İstesenez de işçiler bu fedakarlığı kabullenmezler. Olan size olur. İnsanların gözünde bir parça itibarınız varsa, insanlar size bir parça güveniyorsa, bunlar bir anda yok olur. Size, sermayedar sınıfın yandaşı ve hatta hizmetkarı olarak bakarlar.

Başkalarını aptal sanmak kadar büyük aptallık yoktur. Bilgiye erişimin son derece gelişkin olduğu, insanların örgün eğitim düzeyinin olağanüstü yükseldiği günümüzde, herkes kimin kime hizmet ettiğini, hangi haksızlıklar karşısında üç maymunu oynadığını görüyor, biliyor. Üç maymunu oynayanlara da maymun muamelesi yaparlar. Türkiye’nin bazı zenginlerinin ülke dışına sermaye ve servet kaçırdığı, yatırımlarını başka ülkelere kaydırıldığı, İsviçre bankalarındaki hesaplarını şişirdiği, işsizliğin sürekli arttığı koşullarda ellerindeki kaynakları yatırım yapmak yerine faizcilikte kullandığı, kendileri olağanüstü lüks içinde yaşarken çalıştırdıkları işçilere açlık sınırında ücret verdiği, sendikal haklarını kullanmak isteyen işçileri işten attığı, işçi alacaklarını ödemediği koşullarda, üç maymunu oynayanlar ve bunun da üstünde işçilerin milli davalar için fedakarlık yapması gerektiğini söyleyenler, milletimizin çok büyük bölümünü oluşturan işçi sınıfımızın gözünde silinir gider. Tabii ki böyle davranmayan, ülkemizin çıkarlarını kendi çıkarlarının üstünde tutan, işçi haklarına saygılı işverenler de var; ancak ne yazık ki bunların sayısı ve etkisi belirleyici değil. Sermayedarların düzenini koruyan siyasal partilerin bile işçinin fedakarlık yapması gerektiğini söylemediği ve işçilere hoş gözükme için türlü oyunlar çevirdiği koşullarda, “milli davalar için fedakarlık yapması gerekenin işçiler olduğunu” savunanlar, ne İsa’ya yaranabilir, ne de Musa’ya. Bu tavır, milli mücadelenin en büyük gücü olan işçileri de bu mücadeleden soğutur; mücadele gücünü böler.

Türkiye günümüzde emperyalizme karşı önemli bir mücadele vermek zorunda. Bu mücadelenin başarılı olabilmesi, işgücünü satarak hayatını kazanmaya çalışan insanların haklarına gereken saygının

gösterilmesine bağlı. Aç tilki fırın yıkar. Uygulanan yanlış politikalara ve sömürüye bağlı olarak, covid-19'un de etkisiyle daha da derinleşen ve ne yazık ki daha da derinleşeceğe benzeyen bir ekonomik krizin içindeyiz. Bu krizin faturasını işçi sınıfına kesmeye çalışanların akıllıları işçilerin gönlünü alacak açıklamalar yapıyor; o kadar akıllı olmayanları ve sermayedar sınıfa yaranmak isteyenleri ise faturanın işçilere çıkarılması gerektiğini, fedakarlığın işçiler tarafından üstlenilmesini açıkça savunuyor.

Mustafa Kemal Paşa, Kurtuluş Savaşı'mızın en zor yıllarında bile, Zonguldak maden işçilerinin haklarını koruyup geliştirecek iki kanunun kabul edilmesini sağlamıştı. Mustafa Kemal Paşa, Meclis'ten aldığı geniş yetkiyle yayınladığı tekâlif-i milliye emirlerinde, yoksullardan bir şey alınmamasını, o çok sıkıntılı günlerde devletin ihtiyaçlarının "stok sahipleri"nden sağlanmasını istemişti. Mustafa Kemal Paşa, 1923-1938 döneminin sıkıntılı ekonomik koşullarında çok yüksek oranlı bir ekonomik büyüme ve başarılı bir ekonomik kalkınma gerçekleştirirken, işçi sınıfını kollamış, işçi sınıfının çeşitli tabakalarına çok önemli hakların verilmesini sağlamıştı. Türkiye'nin 1923 yılından 1938 yılına kadar ekonomide, sağlıkta, eğitimde, toplumsal ve siyasal ilişkilerde gerçekleştirdiği büyük başarılar, Mustafa Kemal Paşa'nın devletçi ve halkçı politikasının sonucudur. Emperyalizme karşı mücadelede halkçı, devletçi ve işçi haklarına saygılı bir politikadan başka milleti birleştirici doğru bir çizgi olabilir mi?